Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

13 ноември 2012 година*

„Промишлен дизайн на Общността — Процедура за обявяване на недействителност — Регистрирани промишлени дизайни на Общността, представляващи термосифони за радиатори за отопление — По-ранен промишлен дизайн — Основание за недействителност — Липса на оригиналност — Липса на различно цялостно впечатление — Член 6 и член 25, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 6/2002 — Изчерпване на възможностите за нови разрешения — Задължение за мотивиране“

По съединени дела T-83/11 и T-84/11

Antrax It Srl, установено в Resana (Италия), за което се явява L. Gazzola, avocat,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), представлявана първоначално от г-н G. Mannucci и г-н A. Folliard-Monguiral, впоследствие от г-н Folliard-Monguiral и г-н F. Mattina, в качеството на представители,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП, встъпила в производството пред Общия съд, е

The Heating Company (THC), установено в Dilsen (Белгия), за което се явява J. Haber, avocat,

с предмет жалби, подадени срещу решенията на трети апелативен състав на СХВП от 2 ноември 2010 г. (преписки R 1451/2009-3 и R 1452/2009-3), в производство за обявяване на недействителност между The Heating Company (наричано по-нататък „THC“) и Antrax It Srl,

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: г-н N. J. Forwood, председател, г-н F. Dehousse (докладчик) и г-н J. Schwarcz, съдии,

секретар: г-жа C. Heeren, администратор,

като има предвид постъпилите в секретариата на Общия съд на 11 февруари 2011 г. молби,

като има предвид писмените отговори на СХВП, представени в секретариата на Общия съд на 24 май 2011 г.,

* Език на производството: италиански.

като има предвид писмените отговори на встъпилата страна, представени в секретариата на Общия съд на 18 май и на 27 юни 2011 г.,

като има предвид писмените реплики, представени в секретариата на Общия съд на 22 август и на 19 септември 2011 г.,

като има предвид становищата на страните от 25 и 29 май 2012 г. в отговор на поставения от Общия съд на 11 май 2012 г. въпрос,

след съдебното заседание от 27 юни 2012 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

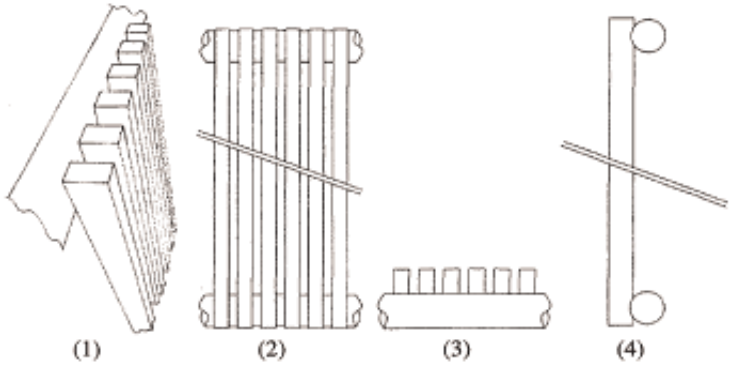
1 Жалбоподателят, Antrax It Srl, притежава осем промишлени дизайна на Общността с номера от 000593959-0001 до 000593959-0008, заявките за които са внесени на 25 септември 2006 г. в Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) и публикувани в Бюлетин за промишлените дизайни на Общността на 21 ноември 2006 г. и на 20 април 2009 г.

2 Според съдържанието на депозираните от жалбоподателя в СХВП заявки за промишлени дизайни, всички тези промишлени дизайни представляват модели за термосифони („modelli di termosifoni“), предвидени за прилагане към „радиатори за отопление“, попадащи в клас 23.03 по-смисъла на изменената Спогодба от Локарно, установяваща Международна класификация за промишлени дизайни от 8 октомври 1979 г.

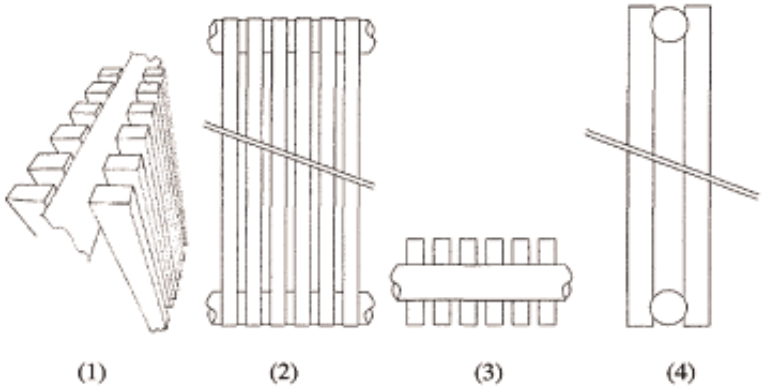
3 От тях само промишлените дизайни, регистрирани с номера 000593959-0001 и 000593959-0002 (наричани по-нататък „оспорваните промишлени дизайни“) са предмет на настоящото производство.

4 Оспорваните промишлени дизайни са изобразени, както следва:

— промишлен дизайн № 000593959-0002:

— промишлен дизайн № 000593959-0001:

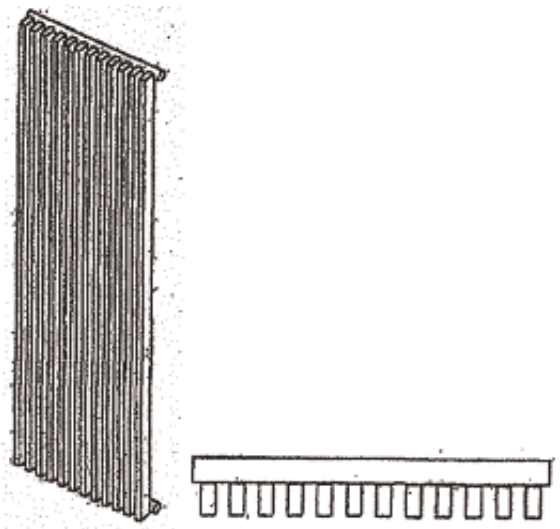

5 На 16 април 2008 г. встъпилата страна, The Heating Company (наричана по-нататък „THC“), подава в СХВП молби, регистрирани с номера ICD000005312 и ICD000005320, за обявяване на недействителността на оспорваните промишлени дизайни. Тези молби за обявяване на недействителност се основават на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета от 12 декември 2001 година относно промишления дизайн на Общността (ОВ L 3, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 33, стр. 70), разпоредба, която препраща към определените в членове 4—9 от същия регламент условия.

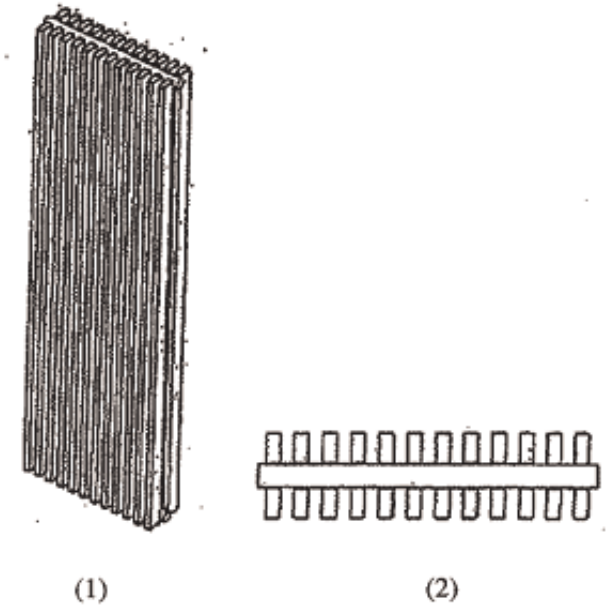
6 В подкрепа на молбите си за обявяване на недействителност на оспорваните промишлени дизайни с номера съответно 000593959-0002 и 000593959-0001 встъпилата страна сочи германските промишлени дизайни с номера съответно 4 и 5 (наричани по-нататък „по-ранните промишлени дизайни“), включени в множествена заявка № 40110481.8, публикувана на 10 септември 2002 г., чийто обхват е разширен по отношение на Франция, Италия и Бенелюкс като международен промишлен дизайн с номер DM/060899.

7 По ранните промишлени дизайни са представени, както следва:

— промишлен дизайн № 4:

— промишлен дизайн № 5:

8 С решения от 30 септември 2009 г. отделът за обявяване на недействителност обявява недействителността на оспорваните промишлени дизайни поради липса на новост по смисъла на член 5 от Регламент № 6/2002.

9 Срещу тези решения е подадена жалба на 27 ноември 2009 г.

10 С решения от 2 ноември 2010 г. (наричани по-нататък „обжалваните решения“) трети апелативен състав на СХВП отменя решенията на отдела за обявяване на недействителност поради липсата на надлежно мотивиране във връзка с основанието за недействителност, свързано с липсата на новост на оспорваните промишлени дизайни и липсата на оригиналност.

11 По-конкретно, след като установява, че оспорваните пред него решения на отдела за обявяване на недействителност не са надлежно мотивирани относно основанието за недействителност, свързано с липсата на новост (член 5 от Регламент № 6/2002), и че следователно трябва да бъдат отменени, апелативният състав разглежда отново това основание за недействителност и приема, че такова не е налице, тъй като различията между оспорваните промишлени дизайни и по-ранните промишлени дизайни (по-нататък наричани общо „разглежданите промишлени дизайни“) не са „външни“ за проектите, какъвто би бил код на продукт или марка за качество, а са свързани с тези проекти, и от тази гледна точка не могат да се включат в понятието за „несъществени детайли“ по смисъла на член 5, параграф 2 от Регламент № 6/2002.

12 След това апелативният състав разглежда основанието за недействителност, свързано с липсата на оригиналност (член 25, параграф 1, буква б) и член 6 от Регламент № 6/2002).

13 В този контекст апелативният състав определя информирания потребител по смисъла на член 6, параграф 1 от Регламент № 6/2002 като потребителя, който купува радиатори за отопление, за да ги монтира в жилището си, и който е имал възможност да види и сравни промишлени дизайни на радиатори, като направи справка в списания за дизайн или за обзавеждане, като посети специализирани магазини и като направи справка в интернет (точка 39 от обжалваните решения).

14 След това апелативният състав посочва, че разглежданите промишлени дизайни „представляват радиатори, съставени от два хоризонтални колектора с кръгло сечение, свързани върху предната част [за промишлените дизайни № 000593959-0002 и № 4 — съответно върху предната част и върху задната част за промишлените дизайни № 00593959-0001 и № 5 —] с последователно подредени вертикални елементи (загряващи тръби) с правоъгълно сечение, леко отдалечени помежду си“ (точка 40 от обжалваните решения).

15 Апелативният състав продължава, като дава следните оценки:

„41. В разглеждани[те] промишлени дизайни и модели са използвани еднакви по форма съставни части. Вертикалните тръби са правоъгълни, колекторите са цилиндрични. Страничната издатина на колекторите също е еднаква.

42. Следва да се приеме, че общият вид на двата радиатора е сходен или такъв, че не може да създаде у информирания потребител общо впечатление, което се различава ясно, когато радиаторът се наблюдава фронтално, странично или под междинни ъгли, както се получава обикновено при нормална употреба“.

16 След това апелативният състав приема, че посочените от жалбоподателя разлики между съответните промишлени дизайни, свързани, първо, със съотношението между фронталното измерение (наричано по-нататък „широчина“) и страничното измерение (наричано по-нататък „дълбочина“) на тръбите, второ, със съотношението между широчината на тръбите и пространството между две тръби и трето, със съотношението между диаметъра на колектора и дълбочината на тръбите, не могат да се отрекат, но не са достатъчни, дори и взети заедно, за да променят създаденото у информирания потребител общо впечатление от разглежданите промишлени дизайни (точки 43—47 от обжалваните решения).

17 Колкото до довода, че в конкретния случай би следвало да се вземе предвид ограничената степен на свобода на автора, апелативният състав го отхвърля, като отбелязва, че по-специално за тръбите за радиатори могат да се измислят различни конфигурации на сеченията (точка 48 от обжалваните решения).

18 Апелативният състав стига до извода, че поради това оспорваните промишлени дизайни трябва да бъдат обявени за недействителни поради липса на оригиналност.

Искания на страните

19 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени обжалваните решения в частта, в която е обявена недействителността на оспорваните промишлени дизайни поради липса на оригиналност, и съответно да приеме, че посочените промишлени дизайни са валидни,

— да отмени обжалваните решения в частта, в която той е осъден за заплати направените от встъпилата страна разноски в производството пред СХВП,

— да осъди СХВП и встъпилата страна да му възстановят всички разноски, направени в настоящото производство, и всички други суми, дължими по силата на закона,

— да осъди встъпилата страна да му възстанови всички разноски, направени в производството пред СХВП, и всички други суми, дължими по силата на закона.

20 СХВП иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбите,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

21 Встъпилата страна иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски за настоящото производство,

— да осъди жалбоподателя да заплати направените в производството пред СХВП разноски.

22 В съответствие с член 133, параграф 3 от Процедурния правилник на Общия съд, с писма от 13 април и 27 май 2011 г. СХВП изпраща на Общия съд преписките по производствата пред трети апелативен състав, в които са включени преписките по производствата пред отдела за обявяване на недействителност.

23 С определение от 29 февруари 2012 г. на основание член 50, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд, след като изслуша страните, председателят на втори състав на Общия съд разпореди съединяването на настоящите дела за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

От правна страна

24 Жалбоподателят сочи само едно правно основание, изведено по същество от нарушаването на член 6 от Регламент № 6/2002.

По допустимостта на доказателствата, представени за първи път пред Общия съд

25 СХВП оспорва допустимостта на доказателствата, представени пред Общия съд като приложения А 3 и А 4 към жалбите, тъй като те не са представени в нито една от фазите на производството пред СХВП.

26 Жалбоподателят отговаря, че това не са нови доказателства, които ще променят предмета на спора, а просто триизмерни изображения на разглежданите промишлени дизайни, създадени единствено с цел да направят по-удобно изобразяването на основните разлики, които характеризират тези промишлени дизайни и щели да създадат у информирания потребител различно общо впечатление. Имало разлика между представянето в рамките на производството пред Общия съд на доказателства, установяващи нови обстоятелства, които щели да послужат за обосноваване на нови тези, различни от развитите пред апелативния състав, и прилагането на документи за потвърждаване на вече изложените доводи и за доказване както на грешката в становището на СХВП, така и на неоснователността на тезата, възприета от СХВП в обжалваните решения.

27 Следва да се отбележи, че независимо от твърденията на жалбоподателя, представените в приложения А 3 и А 4 към жалбите доказателства действително са нови доказателства, с които апелативният състав не е разполагал.

28 Тези представени за първи път пред Общия съд доказателства не могат да се вземат предвид. Всъщност целта на жалбата до Общия съд е контролът за законосъобразност на решенията на апелативните състави на СХВП по смисъла на член 61 от Регламент № 6/2002, така че функцията на Общия съд не е да преразглежда фактическите обстоятелства в светлината на документите, представени пред него за пръв път. Ето защо посочените по-горе документи не следва да се приемат, без да е необходимо да се разглежда доказателствената им сила (Решение на Общия съд от 18 март 2010 г. по дело Grupo Promer Mon Graphic/СХВП — PepsiCo (Изображение на кръгъл рекламен предмет), T-9/07, Сборник, стр. II-981, точка 24; вж. също по аналогия Решение на Съда от 13 март 2007 г. по дело СХВП/Kaul, C-29/05 P, Сборник, стр. I-2213, точка 54 и Решение на Общия съд 23 май 2007 г. по дело Henkel/СХВП — SERCA (COR), T-342/05, непубликувано в Сборника, точка 31).

29 Както изтъкват СХВП и встъпилата страна в съдебното заседание, същият извод се налага и относно доказателствата, приложени към становището на жалбоподателя от 29 май 2012 г. и представени за първи път в подкрепа на становището му, че имало изчерпване на възможностите за нови разрешения.

По единственото правно основание, изведено от нарушение на член 6 от Регламент № 6/2002

30 При излагане на това правно основание жалбоподателят изтъква, че апелативният състав е допуснал грешки при преценката на оригиналността на оспорваните промишлени дизайни. Разликите между разглежданите промишлени дизайни били такива, че общото впечатление, създадено у информирания потребител, било различно и следователно оспорваните промишлени дизайни не били лишени от оригиналност.

31 СХВП и встъпилата страна оспорват доводите на жалбоподателя.

32 Според член 4, параграф 1 от Регламент № 6/2002 закрилата на промишлен дизайн чрез промишления дизайн на Общността се осигурява само доколкото той е нов и оригинален.

33 Съгласно член 6, параграф 1, буква б) от Регламент № 6/2002 регистрираният промишлен дизайн на Общността се счита за оригинален, ако цялостното впечатление, което създава у информирания потребител, се различава от това, което създава у такъв потребител всеки друг промишлен дизайн, който е разгласен публично преди датата на подаване на заявка за регистрация или, ако се претендира приоритет, преди датата на приоритета.

34 Член 6, параграф 2 от Регламент № 6/2002 освен това уточнява, че за да се прецени оригиналността, трябва да се отчита степента на свобода на автора при разработването на промишления дизайн.

35 Член 63 от Регламент № 6/2002 гласи: „[в] хода на производството [СХВП] пристъпва към служебно разглеждане на обстоятелствата [; к]огато обаче има дело за обявяване на недействителност, разглеждането се ограничава до [правните основания] и исканията, представени от страните […]“.

36 На първо място, що се отнася до определението на информирания потребител, следва да се припомни, че според съдебната практика понятието за „информиран потребител“ по смисъла на член 6 от Регламент № 6/2002 не се отнася нито до производител, нито до търговец на продукта, в който е предвидено да бъде включен промишленият дизайн или към който е предвидено да бъде приложен. Информираният потребител е лице, което е особено бдително и има известни познания за предходното развитие, т.е. за достиженията в областта на промишления дизайн, свързани със съответния продукт, които са станали общодостъпни към датата на подаване на заявката за оспорвания промишлен дизайн (Решение по дело Изображение на кръгъл рекламен предмет, точка 28 по-горе, точка 62).

37 Впрочем качеството „потребител“ предполага съответното лице да използва продукта, в който е включен промишленият дизайн, в съответствие с целта, за която е предвиден този продукт (Решение на Общия съд от 22 юни 2010 г. по дело Shenzhen Taiden/СХВП — Bosch Security Systems (Комуникационно оборудване), T-153/08, Сборник, стр. II-2517, точка 46).

38 Определението „информиран“ освен това подсказва, че без да бъде изобретател или технически експерт, потребителят познава съществуващите в съответния сектор различни промишлени дизайни, има определено равнище на познания относно елементите, които обикновено са включени в тези промишлени дизайни, и поради своя интерес към съответните продукти проявява сравнително висока степен на внимание, когато ги използва (Решение по дело Комуникационно оборудване, точка 37, по-горе, точка 47).

39 Това обстоятелство не означава обаче, че информираният потребител е в състояние, ако няма придобития в резултат на използването на съответния продукт опит, да различи чертите от външния вид на продукта, които са наложени от техническата функция на последния, от чертите, за които няма утвърдени правила (Решение по дело Комуникационно оборудване, точка 37, по-горе, точка 48).

40 В Решение от 20 октомври 2011 г. по дело PepsiCo/Grupo Promer Mon Graphic (C-281/10 P, Сборник, стр. I-10153, точка 53) Съдът посочва, че понятието за информиран потребител трябва да се разбира като междинно понятие между това за средния потребител, което се прилага в областта на търговските марки, от когото не се очаква да разполага с някакви специфични познания и който обикновено не прави пряка връзка между конфликтните марки, и това за човека на изкуството, специалист със задълбочени технически познания. В този

смисъл понятието за информиран потребител може да се разбира като обозначаващо потребител, който не е със средна степен на внимание, а е особено бдителен било поради личния си опит, било поради по-широките си познания в съответната област.

41 В настоящия случай апелативният състав определя информирания потребител като този, който купува радиатори за отопление, за да ги монтира в жилището си. Апелативният състав добавя, че той трябва да бъде „информиран“, в смисъл че трябва да е имал възможността да види и да сравни промишлени дизайни на радиатори, правейки справки в списания за дизайн и обзавеждане, посещавайки специализирани магазини и чрез справки в интернет. С други думи, според апелативния състав това лице, без да бъде специалист (какъвто би бил архитектът или специалистът по обзавеждане), е осведомено за това, което се предлага на пазара, за модните тенденции и за основните характеристики на продукта (точка 39 от обжалваните решения).

42 Следва да се отбележи, че това определение, което впрочем жалбоподателят не оспорва, е правилно.

43 На второ място, когато става въпрос за преценката на оригиналността на даден промишлен дизайн, член 6, параграф 2 от Регламент № 6/2002 гласи, че при тази преценка следва да се отчита степента на свобода на автора при разработването на промишления дизайн.

44 Степента на свобода на автора при разработването на промишления дизайн се определя по-конкретно, като се изхожда от изискванията, свързани с наложените от техническата функция на продукта или на елемент от продукта характеристики, или от приложимите спрямо продукта законови разпоредби. Тези изисквания водят до стандартизиране на някои характеристики, които така стават общи за промишлените дизайни, приложени към съответния продукт (Решение на Общия съд по дело Изображение на кръгъл рекламен предмет, точка 28 по-горе, точка 67 и Решение на Общия съд от 9 септември 2011 г. по дело Kwang Yang Motor/СХВП — Honda Giken Kogyo (Двигател с вътрешно горене), T-11/08, непубликувано в Сборника, точка 32).

45 Ето защо, колкото по-голяма е свободата на автора при разработването на даден промишлен дизайн, толкова по-недостатъчни ще бъдат минималните разлики между сравняваните промишлени дизайни за създаването на различно цялостно впечатление у информирания потребител. Обратно, колкото по-ограничена е свободата на автора при разработването на даден промишлен дизайн, в толкова по-голяма степен минималните разлики между сравняваните промишлени дизайни ще бъдат достатъчни за създаването на различно цялостно впечатление у информирания потребител. Така високата степен на свобода на автора при разработването на даден промишлен дизайн засилва извода, че тъй като между сравняваните промишлени дизайни няма съществени различия, те създават еднакво общо впечатление у информирания потребител (Решение по дело Двигател с вътрешно горене, точка 44, по-горе, точка 33).

46 В точка 48 от обжалваните решения апелативният състав приема, че доводът на жалбоподателя относно ограничената в конкретния случай свобода на автора не е убедителен. Апелативният състав отбелязва по-конкретно за тръбите, че в тази област могат да се измислят различни конфигурации, както показвали другите промишлени дизайни, включени в регистрации с номера 000593959-0003—000593959-0008 на жалбоподателя.

47 Следва да се приеме, че становището на апелативния състав е правилно.

48 Наистина, когато става въпрос за дизайна на тръбите, нито е установено, нито даже се твърди, че свободата на автора е особено ограничена. Даже напротив, оказва се, че авторът може да избира за сечението на тръбите измежду голямо разнообразие от различни форми, пример за което впрочем са промишлените дизайни на жалбоподателя с номера 000593959-0003—000593959-0008.

49 Що се отнася до дизайна на колекторите, жалбоподателят изобщо не доказва наличието на технически или законови изисквания, ограничаващи степента на свобода на автора. Затова твърдението на жалбоподателя, че нямало „да бъде случайно, ако диаметърът на колекторите на радиаторите, реално произвеждани от [встъпилата страна], [жалбоподателя] и по-голямата част от производителите на радиатори, е постоянен и с размер 34 или 35 mm“, не само изобщо не е доказателство за съществуването на технически или нормативни изисквания, които налагат този диаметър на производителите на радиатори, а даже напротив, обяснява буквално, че използването на колектори с друг диаметър, независимо дори от използването на други форми на сечения, освен цилиндричната форма, не само е възможно, но се и практикува.

50 Тези доводи се подкрепят освен това от съдържащия се в репликата на жалбоподателя отговор на забележката на СХВП и на встъпилата страна относно липсата на доказателства за технически или законови ограничения в тази област. Наистина, единственият отговор на жалбоподателя на тази забележка е, че „най-малкото в настоящото производство продуктите на встъпилата страна и на жалбоподателя са с колектори с еднакъв диаметър и [че] това със сигурност представлява реален критерий за сравнение при сравнителния анализ на радиаторите“. Трябва обаче да се отбележи, че възможността конкретните произвеждани от страните радиатори с разглежданите промишлени дизайни да имат колектори с еднакъв диаметър, не се отразява по никакъв начин на факта, че изобщо не е установено каквото и да е техническо или нормативно ограничение за свободата на автора по отношение на колекторите.

51 Накрая, когато става въпрос за детайлите във връзка с разполагането на тръбите и колекторите, съществуването на нормативни или технически изисквания не е установено.

52 От изложените по-горе съображения следва, както отбелязва СХВП, че апелативният състав с основание приема по същество в точка 48 от обжалваните решения, че степента на свобода на автора не е била ограничена.

53 На трето място, следва да се разгледа оспорваната от жалбоподателя преценка на апелативния състав относно оригиналността на оспорваните промишлени дизайни.

54 Жалбоподателят изтъква, че апелативният състав греши, когато твърди, че в разглежданите промишлени дизайни „страничната издатина на колекторите също е идентична“ (точка 41 от обжалваните решения). Всъщност колекторите в оспорваните промишлени дизайни имали прекъснати линии, тъй като нямали предварително определена дължина, докато при всяко положение нямали никаква странична издатина, за разлика от по-ранните промишлени дизайни. Поради това фактът, че за разлика от по-ранните промишлени дизайни колекторите на оспорваните промишлени дизайни нямат странични издатини, представлявал една първа съществена разлика между разглежданите промишлени дизайни, която апелативният състав неправилно не взел предвид.

55 В самото начало следва да се отбележи, което впрочем СХВП приема в производството пред Общия съд, че в оспорваните промишлени дизайни няма никаква претенция относно краищата на колекторите, и по-конкретно евентуална изпъкналост, която тези колектори създавали спрямо последната тръба. Тази липса на претенция се извежда от начупените линии, с които в изображението на оспорваните промишлени дизайни завършват рисунките на колекторите.

56 Впрочем тази констатация относно липсата на претенция във връзка с краищата на колекторите се потвърждава от факта, че оспорваните промишлени дизайни, както изрично се установява от депозираните от жалбоподателя заявки за регистрация, не са промишлени дизайни на „радиатори за отопление“, а по-ограничително — промишлени дизайни на „термосифони“ (modelli di thermosifoni), предназначени за прилагане към радиатори за отопление.

57 Във връзка с това следва да се отбележи, че направеното от СХВП препращане към „радиатори за отопление“ (radiatori per riscaldamento) в регистрациите, публикувани в Бюлетин на промишлените дизайни на Общността, е следствие от чисто административна инициатива на СХВП, с която се цели да се класират регистрациите според незадължителната терминология на въведената със Спогодбата от Локарно класификация (точка 2 по-горе). Тази инициатива нито заменяла, нито обезсилвала описанието на оспорваните промишлени дизайни — модели на термосифони, — посочено в заявките за регистрация (вж. във връзка с това член 36, параграф 6 от Регламент № 6/2002 и член 3 от Регламент (ЕО) № 2245/2002 на Комисията от 21 октомври 2002 година за прилагане на Регламент (ЕО) № 6/2002 на Съвета за промишления дизайн на Общността (ОВ L 341, стр. 28; Специално издание на български език 2007 г., глава 13, том 39, стр. 14).

58 От предходните съображения следва, че всички направени в случая позовавания на изпъкналите части на колекторите в разглежданите промишлени дизайни, било за да се приеме, че те са идентични или биха могли да бъдат такива, или обратно, за да се твърди, че са различни, излизат от рамките на търсената с оспорваните промишлени дизайни защита и следователно са неотносими.

59 Ето защо в точка 41 от обжалваното решение апелативният състав неправилно приема, че „страничната издатина на колекторите [на разглежданите промишлени дизайни е] идентична“.

60 Каквото и да твърди СХВП, това съображение на апелативния състав наистина е едно от тези, които в точка 41 от обжалваните решения обосновават твърдението на апелативния състав в точка 42 от тези решения, че „трябва да се приеме, че цялостният вид на [разглежданите промишлени дизайни] е сходен или такъв, че не може да създаде у информирания потребител съществено различаващо се цялостно впечатление“.

61 Все пак тази неправилна преценка на апелативния състав не би могла да доведе до отмяна на обжалваните решения, ако се окаже, че другите направени в решението на апелативния състав изводи относно формите, подреждането и пропорциите на тръбите и на колекторите позволяват да се обоснове надлежно изводът, че оспорваните промишлени дизайни не са оригинални.

62 Що се отнася до другите посочени съображения, първо, апелативният състав отбелязва, че общото при разглежданите промишлени дизайни е, че представляват два хоризонтални колектора с кръгло сечение, свързани върху предната част (за моделите № 000593959-0002 и № 4) и също върху задната част (за моделите № 000593959-0001 и № 5) с поредица от вертикални елементи (затоплящи тръби) с правоъгълно сечение с малко разстояние между тръбите (точка 40 от обжалваните решения).

63 Апелативният състав приема, че в разглежданите промишлени дизайни са използвани съставни елементи с еднаква форма. Той посочва обстоятелството, че вертикалните тръби са правоъгълни, а колекторите — цилиндрични (точка 41 от обжалваните решения).

64 След това апелативният състав отбелязва, че безспорно не може да се отрекат изтъкнатите пред него от жалбоподателя разлики между пропорциите на разглежданите промишлени дизайни, свързани, първо, със съотношението между ширината и дълбочината на тръбите, второ, със съотношението между ширината на тръбите и разстоянието между две тръби и трето, със

съотношението между диаметъра на колектора и дълбочината на тръбите, но все пак те не са достатъчни, дори всички заедно, за да променят в очите на информирания потребител общото впечатление, създадено от разглежданите промишлени дизайни (точки 43—47 от обжалваните решения).

65 Срещу тези съображения жалбоподателят по същество възпроизвежда доводите си, вече развити пред СХВП и основани на разликите между пропорциите на разглежданите промишлени дизайни, които той смята за достатъчно важни, за да създадат у информирания потребител значително различаващо се цялостно впечатление. Жалбоподателят сравнява при разглежданите промишлени дизайни съотношението дълбочина/широчина на тръбите (2,2/1 за по-ранните промишлени дизайни срещу 1,7/1 за оспорваните промишлени дизайни) и съотношението разстояние между двете тръби/широчина (1/1 по-ранните промишлени дизайни срещу 0,6/1 за оспорваните промишлени дизайни).

66 Според жалбоподателя било безспорно, че по-ранните промишлени дизайни били много по-дълбоки от оспорваните промишлени дизайни и че тръбите на по-ранните промишлени дизайни били много по отдалечени от тези на оспорваните промишлени дизайни. В резултат на това се получавала ясна и съществена разлика от гледна точка на общото впечатление, създадено у информирания потребител.

67 В самото начало следва да се отбележи, че исканата защита е за промишлени дизайни, независимо от конкретните размери на продуктите, към които е предвидено да се приложат тези промишлени дизайни, и че освен това жалбоподателят не е представил никакво доказателство за каквото и да е техническо или нормативно изискване, което да налага колекторите за радиатори за отопление да бъдат с еднакъв диаметър (вж. във връзка с това точки 49 и 50 по-горе).

68 Уместно е в това отношение да се добави, че обстоятелството, че е напълно възможно за жалбоподателя да представи в приложения A 2 към жалбите изображения на разглежданите промишлени дизайни, възпроизведени в мащаби, които позволяват да се изравнят видимите диаметри на колекторите, по никакъв начин не влияе на факта, че изобщо не е установено, че поради технически или нормативни изисквания тези колектори трябвало да бъдат произведени именно с еднакъв диаметър.

69 Следователно всички твърдения на жалбоподателя, че по-ранните промишлени дизайни са „по-дълбоки“ от оспорваните промишлени дизайни или че тръбите на по-ранните промишлени дизайни са по-отдалечени помежду си от тези на оспорваните промишлени дизайни, или също че на линеен метър термосифон радиаторите, които могат да бъдат произведени според оспорваните промишлени дизайни, имат „44 тръби“, а тези, произведени според по-ранните промишлени дизайни, имат „24 явно по-широки и отдалечени помежду си тръби“, изобщо не са съществени, тъй като това са сравнения, направени с конкретни измерения въз основа на недоказаното предположение, че колекторите, представени в разглежданите промишлени дизайни, би трябвало непременно да са с еднакъв диаметър.

70 По същите причини не е основателно твърдението на жалбоподателя, че апелативният състав не е преценил правилно размерите на разглежданите промишлени дизайни, тъй като не е сравнил тези промишлени дизайни въз основа на поставяне в едно и също измерение на представените в тези промишлени дизайни колектори.

71 В крайна сметка в разглеждания случай за сравнението на създаденото от разглежданите промишлени дизайни общо впечатление и независимо от другите съществени съображения, свързани с избора на формите и начина на разполагане на тръбите и на колекторите, значение имат само съображенията относно различията в съотношението на вътрешните пропорции на тези различни промишлени дизайни.

72 Въз основа на тези предварителни разсъждения следва да се отбележи, че наистина е вярно, както впрочем самият апелативен състав установява, че съществуват известни различия между разглежданите промишлени дизайни, по-конкретно между съотношението на вътрешните пропорции на споменатите промишлени дизайни.

73 Така, апелативният състав, като възпроизвежда изложените от жалбоподателя в производството пред СХВП доводи, посочва различията между съотношенията дълбочина/широчина на тръбите (2/1 за по-ранните промишлени дизайни срещу 1,7/1 за оспорваните промишлени дизайни) (точка 44 от обжалваните решения), между съотношенията разстояние между тръбите/широчина на тръбите (1/1 за по-ранните промишлени дизайни срещу 0,6/1 за оспорваните промишлени дизайни) (точка 45 от обжалваните решения) и между съотношенията диаметър на колектора/дълбочина на тръбите (коефициент, по-малък от единица за по-ранните промишлени дизайни и по-голям от единица за оспорваните промишлени дизайни) (точка 46 от обжалваните решения).

74 По същество апелативният състав смята, че тези различия, независимо дали се разглеждат самостоятелно или общо, не са толкова съществени, че да променят общото впечатление, което създават разглежданите промишлени дизайни (точки 44—47 от обжалваните решения).

75 При това положение апелативният състав продължава, като не приема становището на жалбоподателя, че степента на свобода на автора е ограничена (точка 48 от обжалваните решения).

76 На този етап на изследването на преценките на апелативния състав е уместно да се отбележи, че макар последното съображение на апелативния състав да е правилно (вж. точки 46—52 по-горе), има един въпрос, поставен от жалбоподателя в производството пред СХВП, който има значение за преценката на степента на внимание на информирания потребител към разликите между разглежданите промишлени дизайни.

77 Наистина от самите обжалвани решения се установява, че както пред отдела за обявяване на недействителност (вж. точка 4, второ изречение от обжалваните решения), така и пред апелативния състав (вж. точка 11, буква в), второ изречение от обжалваните решения) жалбоподателят изтъква довода, че при дизайна в отрасъла на ребрените радиатори и колекторите имало пресищане, в резултат на което различията във вътрешните пропорции между разглежданите промишлени дизайни, тъй като изобщо не могли да се разглеждат като незначителни в сравнение с общите особености, свързващи тези промишлени дизайни, напротив, били такива, че информираният потребител веднага ги долавял и следователно създавали различно общо впечатление.

78 От обжалваните решения се установява също, че пред апелативния състав жалбоподателят припомня, че в подкрепа на тези аргументи били събрани многобройни доказателства в производствата пред отдела за обявяване на недействителност, който не им обърнал внимание дори за да ги отхвърли (точка 11, буква в), in fine от обжалваните решения).

79 Следва обаче да се отбележи, че в обжалваните решения апелативният състав, независимо че споменава изрично тези аргументи на жалбоподателя относно изчерпването на възможностите за нови разрешения, също не излага никакви мотиви във връзка с тях дори и за да ги отхвърли като недоказани.

80 По-конкретно, и обратно на това, което загатва СХВП в писмения си отговор до Общия съд, този въпрос не е разгледан в точка 48 от обжалваните решения, където се обсъжда само ограничаването на свободата на автора поради техническите или нормативните изисквания, а това е друг въпрос.

81 Наистина, изводът, че свободата на автора не е била ограничена от технически или нормативните изисквания, изобщо не дава отговор на въпроса дали фактически е преобладавало положение на „изчерпване на възможностите за нови разрешения“ поради наличието на други промишлени дизайни на термосифони или на радиатори със същите общи характерни особености, като разглежданите промишлени дизайни — изчерпване на възможностите за нови разрешения, което е могло да бъде от такова естество, че да предизвика у информирания потребител по-голяма чувствителност към разликите във вътрешните пропорции между тези различни промишлени дизайни.

82 Запитани от Общия съд относно мотивирането на обжалваните решения във връзка с твърденията на жалбоподателя за изчерпването на възможностите за нови разрешения, СХВП и встъпилата страна не оспорват липсата на мотиви по този въпрос в обжалваните решения. Даже напротив, в становището си от 29 май 2012 г. СХВП по същество признава, че липсват мотиви във връзка с това.

83 Същевременно в становището си от 29 май 2012 г., а след това и в съдебното заседание СХВП твърди, първо, че жалбоподателят не е твърдял, че изчерпването на възможностите за нови разрешения е могло да повлияе на възприемането на промишления дизайн от информирания потребител, а само че то е могло да доведе до ограничена свобода на авторите, и второ, че второто посочено твърдение било неправилно.

84 СХВП, подкрепяна от встъпилата страна, изтъква при условията на евентуалност, че във всеки случай жалбоподателят не е доказал изчерпването на възможностите за нови разрешения и че СХВП не е била длъжна да отговаря на неговите доводи, които нямали значение или били неотносими. СХВП споменава също Решение по дело Комуникационно оборудване, точка 37 по-горе (точка 58), като изтъква, че в това решение Общият съд е изключил значението на изчерпването на възможностите за нови разрешения, свързано само с наличието на тенденция в областта на дизайна, или също е потвърдил принципа, че наличието на такава тенденция е без значение за преценката на оригиналността.

85 Що се отнася до първото твърдение на СХВП, изложено в становището му от 29 май 2012 г. и след това в съдебното заседание, относно това, което жалбоподателят твърдял или не пред отдела за обявяване на недействителност и пред апелативния състав, следва да се отбележи, че това твърдение е оспорено непосредствено както от направените по-горе в точки 77—79 изводи, така и от направеното от самата СХВП препращане към точка 15 от писмения ѝ отговор на довода на жалбоподателя пред апелативния състав, изведен от изчерпването на възможностите за нови разрешения. Следователно не може да се оспорва сериозно, че жалбоподателят е твърдял пред СХВП, че е налице изчерпването на възможностите за нови разрешения, което е от такова естество, че може да повлияе на възприемането на разглежданите промишлени дизайни от информирания потребител, и че СХВП точно е отбелязала този довод.

86 След това се установява, че второто твърдение на СХВП, че изчерпването на възможностите за нови разрешения не е могло да доведе до ограничаване на свободата на авторите, е без значение.

87 Единственият спорен въпрос е дали апелативният състав е обсъдил довода на жалбоподателя, че е надделявало изчерпването на възможностите за нови разрешения, което е могло да повлияе на възприемането на разглежданите промишлени дизайни от информирания потребител. Както вече беше отбелязано обаче, отговорът на този въпрос за наличието на обсъждане от страна на СХВП е отрицателен.

88 В доводите си, които излага при условията на евентуалност, СХВП, подкрепяна от встъпилата страна, изтъква, че във всеки случай жалбоподателят не е доказал пред нея изчерпването на възможностите за нови разрешения и че тя не е длъжна да отговаря на доводи, които са без значение и са неотносими.

89 На първо място, когато става въпрос за посочването на факта, че СХВП не е длъжна да отговаря на доводи, които са без значение и неотносими, следва да се приеме, както вече беше посочено в точка 81 по-горе, че евентуалното изчерпване на възможностите за нови разрешения поради твърдяното наличие на други промишлени дизайни на термосифони или радиатори със същите общи характеристики, като разглежданите промишлени дизайни, има значение, тъй като това може да доведе до по-голяма чувствителност на информирания потребител към разликите между вътрешните пропорции на различните промишлени дизайни.

90 Колкото до довода, че жалбоподателят не е доказал пред СХВП изчерпването на възможностите за нови разрешения, следва да се приеме, че това съображение, както възразява по същество жалбоподателят, представлява опит за закъсняло мотивиране на обжалваните решения, недопустимо пред Общия съд. Наистина според постоянната съдебна практика мотивите трябва по принцип да бъдат съобщени на заинтересованото лице едновременно с увреждащия го акт, като липсата им не може да бъде санирана от обстоятелството, че заинтересованото лице се запознава с мотивите в хода на производството пред Съда на Европейския съюз (Решение на Съда от 26 ноември 1981 г. по дело Michel/Парламент, 195/80, Recueil, стр. 2861, точка 22 и Решение на Съда от 28 юни 2005 г. по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 463, Решение на Общия съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, T-228/02, Recueil, стр. II-4665, точка 139).

91 Освен това, доколкото доводът на СХВП, че изчерпването на възможностите за нови разрешения не е доказано в административното производство, би могъл да се разглежда, също както изложените искания и доводи и новите доказателства, представени от жалбоподателя в становището му от 29 май 2012 г., като покана към Общия съд самият той да разгледа въпроса за наличието на такова изчерпване и неговите последици за възприемането на разглежданите промишлени дизайни от информирания потребител, той следва да се отхвърли.

92 Всъщност следва да се припомни, че признатото на Общия съд право да изменя решенията на апелативния състав, не означава, че той може да прави преценка, по която апелативният състав още не е взел становище, и следователно упражняването на правото да изменя решението, трябва по принцип да се ограничи до положенията, при които Общият съд, след като е осъществил контрол върху направената от апелативния състав преценка, въз основа на установените фактически и правни обстоятелства е в състояние да определи решението, което апелативният състав е трябвало да приеме (Решение на Съда от 5 юли 2011 г. по дело Edwin/СХВП, C-263/09 P, Сборник, стр. I-5853, точка 72).

93 Накрая, що се отнася до направеното от СХВП позоваване на Решение по дело Комуникационно оборудване (точка 37 по-горе, точка 58), следва да се отбележи, че то е неотносимо.

94 Наистина по дело Комуникационно оборудване доводът на жалбоподателя по същество е, че свободата на автора е ограничена, особено от съображения за следване на обща тенденция в дизайна (Решение по дело Комуникационно оборудване, точка 37 по-горе, точка 52 in fine). Общият съд отхвърля този довод, като посочва, че обща тенденция в дизайна има значение най-много по отношение на естетическото възприемане на съответния промишлен дизайн и следователно може евентуално да повлияе на търговския успех на продукта, в който се включва този промишлен дизайн (Решение по дело Комуникационно оборудване, точка 37 по-горе, точка 58).

95 По този начин Общият съд само отрича възможността обща тенденция в дизайна да се разглежда като фактор за ограничаване на свободата на автора, при положение че именно тази свобода на автора му позволява да открива нови форми, нови тенденции или също да прави нововъведения в рамките на съществуваща тенденция.

96 За сметка на това в Решение по дело Комуникационно оборудване (точка 37 по-горе) Общият съд изобщо не е имал намерение да се произнесе в смисъл, че положение на изчерпване на възможностите за нови разрешения трябва да се счита несъществено за преценката на оригиналността на даден промишлен дизайн. Той само изключил от преценката на оригиналността всякакви съображения, свързани с естетиката на разглеждания промишлен дизайн или с търговския успех на продукта, в който е включен този промишлен дизайн (вж. в този смисъл Решение по дело Комуникационно оборудване, точка 37 по-горе, точка 58 in fine).

97 От изложените дотук съображения следва, че независимо от факта, че в обжалваните решения изрично се споменава доводът на жалбоподателя във връзка с изчерпването на възможностите за нови разрешения и този довод има значение за преценката на оригиналността на оспорваните промишлени дизайни, в тези решения няма никакви мотиви относно това твърдение.

98 Според постоянната съдебна практика обаче задължението за мотивиране, чиято цел е, от една страна, да даде на заинтересованото лице достатъчни указания, за да установи дали актът е обоснован или евентуално е засегнат от порок, който позволява да бъде оспорена валидността му пред Съда на Съюза, а от друга страна, да позволи на Съда на Съюза да упражни своя контрол за законосъобразността на този акт (Решение на Съда от 2 октомври 2003 г. по дело Corus UK/Комисия, C-199/99 P, Recueil, стр. I-11177, точка 145 и Решение на Съда по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия, точка 90 по-горе, точка 462), е основен принцип на правото на Съюза, изключения от който са допустими единствено поради съображения от по-висш порядък (вж. Решение на Общия съд от 29 септември 2005 г. по дело Napoli Buzzanca/Комисия, T-218/02, Recueil FP стр. I-A-267 и II-1221, точка 57 и цитираната съдебна практика).

99 В този контекст, от който се установява, че освен посочените в точки 59—61 по-горе неправилни преценки, апелативният състав не е мотивирал обжалваните решения във връзка с преценката на оригиналността на оспорваните промишлени дизайни, което представлява съществен въпрос, следва обжалваните решения да се отменят в частта, в която оспорваните промишлени дизайни са обявени за недействителни, а в останалата част разглежданите жалби да се отхвърлят.

По съдебните разноски

100 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако има искане в този смисъл. Тъй като СХВП е загубила по същество, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на жалбоподателя.

101 Въз основа на член 87, параграф 4, трета алинея от Процедурния правилник встъпилата в подкрепа на СХВП страна трябва да понесе собствените си съдебни разноски.

102 Освен това жалбоподателят е направил искане встъпилата страна да бъде осъдена да заплати разноските, които е направил в хода на административното производство пред СХВП. Във връзка с това следва да се напомни, че по силата на член 136, параграф 2 от Процедурния правилник необходимите разходи, направени от страните във връзка с производството пред апелативния състав, подлежат на възстановяване. Това обаче не се отнася за разноските, направени във връзка с производството пред отдела за обявяване на недействителност. Ето защо искането на жалбоподателя встъпилата страна, след като е загубила делото, да се осъди да

заплати разноските за административното производство пред СХВП, може да се уважи само по отношение на разходите, направени от жалбоподателя във връзка с производството пред апелативния състав.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отменя решенията на трети апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 2 ноември 2010 г. (преписки R 1451/2009-3 и R 1452/2009-3) в частта, в която с тях се обявяват за недействителни промишлени дизайни № 000593959-0001 и № 000593959-0002.

2) Отхвърля жалбите в останалата част.

3) Осъжда СХВП да понесе собствените си разноски и да заплати съдебните разноски, направени от Antrax It Srl за производството пред Общия съд.

4) Осъжда The Heating Company (THC) да понесе собствените си разноски за производството пред Общия съд и разноските на Antrax It за производствата пред апелативния състав.

Forwood Dehousse Schwarcz

Обявено в публично съдебно заседание в Люксембург на 13 ноември 2012 година.

Подписи